

Park Skarynowski

1) Franciszek Szewski, gbur
opracował w maju 1906

^{Skar}
Park ^{Skar} w maju, w sprawie produkcji
Pawłowskiego, w sprawie
wzrostu willechowskiej, w sprawie
o potrzebach willechowskiej, w sprawie
w sprawie, w sprawie, w sprawie, w sprawie
w sprawie, w sprawie, w sprawie, w sprawie
w sprawie, w sprawie, w sprawie, w sprawie

Typowy opis publikacji
2 punktu w X, XW
w sprawie, w sprawie, w sprawie, w sprawie
w sprawie, w sprawie, w sprawie, w sprawie

Park Skar. w.

TC-OM-396-2

cepcja ta znalazła nawet swe urzeczywistnienie w ogrodach zamku Montargis we Francji /17/. Dominantą tak pomyślanego zespołu była zawsze architektoniczna bryła willi lub pałacu. Reprezentantem wielkiej miary takiej idei był Bramante /1505/ w swoim projekcie dziedzińca belwederskiego w Watykanie, oraz Rafael Santi, twórca ogrodu Villa Mađama /1515/ oraz jego kuziawka uczeń Giulio Romano /18/.

Naogół jednak realizacja tak pomyślanego programu kompozycyjnego natrafiała na duże trudności, zarówno techniczne, jak i w przewyciętaniu miejscowych tradycji w zakresie dyspozycji terenu, to też wiele rozwiązań szło po linii najmniejszego oporu. Ogrody zakładano, podobnie jak w średniowieczu, w najdogodniejszych warunkach terenowych, niezależnie od położenia domu mieszkalnego, a ich podział wewnętrzny i układ poszczególnych części rządził się własnymi jakby prawami. We wczesnych ogrodach renesansowych zarysowuje się widoczna przewaga czynnika użyteczności nad momentami estetycznymi. Podobnie, jak w starożytności, nie mówiło się o ogrodzie, lecz o ogrodach, mając na myśli cały ich zespół /19/.

Średniowieczne tradycje w sztuce ogrodowej zachowują się bardzo długo w krajach Europy północnej. Widzimy je we Francji, w ogrodach Blois, ~~Rampixra~~ Dampierre, Fontainebleau, w Niderlandach : Schlaecowerdt, w Niemczech : Heidelberg, w Rosji : ogród Wielkiego Księcia w Moskwie, są one też i w Polsce. Należą do nich

38) ogrody w Woli Justowskiej, w Prądniku ^{i Czerwonym} Białym, w Ujazdowie, na Zamku warszawskim i w szeregu innych współczesnych i późniejszych rozwiązań. Dwoistość obu nurtów, średniowiecznego i renesansowego, układów kompozycyjnie ~~znanych~~ rozproszonych, i zwartych, asymetrycznych i symetrycznych, trwa u nas niemal do początku XVIII stulecia i to zarówno w skromnych ogrodach szlacheckich, jak i w peł-

39) nych rozmachu i bogactwa rezydencjach magnackich i królewskich. █